

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Isten műve az emberek megmentésében.

Csel. 15, 16—18.

I. Mit tesz Isten.

Emlékezzél a tarzusi Saulra. Mit tett Isten? Közbelépett a mennyből. Feltartóztatta ezt az embert a bűn után, ismerte őt és teljesen átfurmálta. Így munkálkodik Isten mind e mai napig; még ma is itt ott közbelép személyesen. Dicsőség az Ő nagy nevének! És vajjon ki merészel Isten ellen harcolni? Ismerd fel szent művét és ne gáncsold Őt ha keresi az elvesztett.

Gondolj cezareai századosra Kornéliuszra. Mit tett Isten? Joppében elkészíti szolgáját Pétert, hogy munkáját Cezareában elvégezhesse. Így munkálkodik mind a mai napig. Isten meghallgatja az imát az őszintéknek vágyódására megmozdítja a mennyet és földet. Szent az Ő műve.

Emlékezzél a szerencsenek királyasszonyának komornyikjára. Mit tett Isten. Látta, hogy mi megy végbe az ember szívében, csodálatos módon utjába vezette az evangélista Fülöpöt és ezáltal kinyilatkoztatta neki a megfeszített és feltámadott Krisztust. Csodát tett az Ur, hogy ennek az embernek békét és örvendezést szerezzen. És így tesz ma is, és senki sem tudja Őt hatalmas kegyelmi munkájában akadályozni.

Gondolj a filippii tömlőctartóra. Mit tett itt Isten? Erős földrengéssel megrendítette gyökeréig e bűnös szívet. Isten közbelépése folytán itt egy hirtelen átváltozás történt. Ő megtalálja az utat az emberi szívekhez és az eszközökben is válogathat.

Avagy emlékezzél a biboráros Lidia megtérésére. Mit tett itt Isten? Lidiának szívet megnyitotta, hogy figyelmezzon azokra,

amiket Pál mond vala. És mindezideig jelen van és munkálkodik ahol az emberek bizonyosságot tesznek az üdvösségről. Megnyitja a szíveket! Magasztalás nagy nevének! Munkája dicsőséges.

II. Mit kell a gyülekezetnek tennie?

A gyülekezet Jézus valódi tanítványainak összesége, minden megmentett az Ő testének tagja. Mindnyájan munkatársai kell hogy legyenek Istennek; a lelkeknek szolgálva Néki szolgálni, vele az elvesztett keresni, mindez kiváltsága és kötelessége az Övének.

Az Urtól távollevők nyomora kell hogy szívünkig hasson és annyira reánk nehezdedjen, hogy buzgó könyörgésben újból és újból járuljunk Isten elé térdeinken. A Jézus vére által megvásárolt lelkek mindég ima tárgyát kell hogy képezzék azoknak akik már megmentettek.

A világ meg kell hogy hallja gyülekezet eleven bizonyágtevését. És látnia kell saját szemével a megkegyelmezettek szent életét. A tanítványok örvendezése megnyitja a bűnben boldogtalanok szívet

Eltelve Isten szeretétől tiszta és szent kell hogy legyen a gyülekezet, így lesz sóvá és világossággá, vonzóvá a kutatók részére, és győzedelmes erővé.

Az Urnak olyan emberekre van szüksége, akik az ellenség előtt megtudnak állni, bárányokra akiket a farkasok közé küldhet. Tanítványokra, akiket határozott utasításokkal és feladatokkal küldhet ide oda. Az Ő

tervei és akarata szerint kell hogy fel tudjon bennünket használni. Így lesz munkája a földön elvégezve! Ez e a mi álláspontunk is az Urral és elveszett világgal szemben? Vizsgáljuk meg magunkat.

III. Mit kell az elhivottaknak tenni?

Pál apostol nem tanácskozott testtel és vérrel, nem habozott, nem kérdezett embereket. Jézus szólt hozzám, előre az Ő nevében! Ez volt a jelszava. Tégy ugye te is. Ne légy engedetlen a kegyelem vonzásának, az Ur hívásának. Az elhivatottak előtt ismeretlen kell hogy legyen az emberektől való félelem. Föld Istent, szeresd Őt, ragaszkodj hozzá!

Kornéliusz meghívta rokonait és barátait, azok is részesüljenek az örök életben. Imádkozz mint ő, kiált mindaddig míg Isten meghallgatja kiáltásodat; és akkor igyekezz sokakat bevonni a szent mozgalmába.

A komornyik hagyta magát tanítani az igazság beszédére, a hallottat rögtön befogadta szívébe, megragadta hitben Jézusnak üdvét; hallott, hitt és boldog lett. Mily gyermekies, Mily férfias és milyen egyszerű ez! Tégy így te is.

A tömlőctartó mindjárt öröm lakomát rendezett, mint azelőtt Zakeus. Az Urban való örvendezés hálássá tesz. Megtérésednek külső jele legyen a hála is. Szeretelendőség, örömlakoma egészen helyén való itt.

A boldog Lidia az Ur követeit mindjárt házába fogadta. Talán neked is alkalmas nyílik erre. Ha az Ur mondja cselekedj. A megmentettek egy boldog áldozatkész, szenvedni tűrni, és munkálkodni mindenkor kész nép. Imádat annak, aki az Ő indulatát és Lelkét adja az engedelmeseknek.

H. M.

A valódi keresztyén élet!

Nem a név, hanem a keresztyén élet tesz arról bizonyosságot, hogy keresztyének vagyunk, és aki valódi keresztyén akar lenni úgy igyekezzék, hogy szeretetében alázatosságában és szelidségében Krisztus nyilvánuljon meg; mert nem lehet senki keresztyén, akiben nem él a Krisztus. Az ilyen életnek belsőleg a szívből kell kiindulnia valamint az alma a fa belső nedve által jön létre. Krisztus lelke kell, hogy kormányozza a mi életünket, hogy az Ő életéhez hasonlóvá tegye! Így írja Pál apostol a rómaiakhoz írott levelében 8, 14-ben: „Akiket Istennek lelke vezérel azok Istennek fiai”. Amilyen lélek indítja az embert belsőleg olyan a külső élete. Ezért szükséges a Szentlélek vezetése az igazi keresztyén élet-

hez, mert minden élet a lélekből fakad, legyen az jó vagy gonosz. Azért parancsolta nekünk az Ur, hogy imádkozzunk a Szentlélekért és Ő ígéretet is tett, hogy megadatik. Luk. 11, 13.) Ez az újászületés Lelke, aki minket Krisztusban élőkké tesz egy új mennyei élet részeseivé (Tit. 3, 5.) Ezen Lélek által jönnek létre a keresztyén erények, hogy az igaz zöldeljen mint a pálma és növekedjék mint Libanon cédrusa, amit az Ur ültetett. (Zsolt 92, 13.)

Ezért az embernek mindenképp előtte meg kell ujulnia bensőleg, hogy indulatában és vágyaiban Krisztushoz legyen hasonlóvá, mint Pál apostol írja Isten képére teremtve (Efez 4,23—24.); hogy a külső élet a szívnek mélyéből jöjjön, és belsőleg is ilyen legyen mint külsőleg az emberek előtt, sőt belsőleg több kell, hogy legyen az emberben mint az külsőleg megállapítható. Mert Isten látja ami rejtett, szíveknek és véséknek vizsgálója Ő. Zsolt. 7, 10.)

Bár nem vagyunk belsőleg olyan tiszták mint az angyalok, de ez után kell vágyódnunk. Ezt a hívő vágyat Isten elfogadja, hogy megtisztítson bennünket. Mert a Szentlélek segítségünkre van gyengeségünkben és Isten előtt kimondhatatlan sóhajtozással képvisel. (Róm. 8, 26.) Jézus Krisztusnak vére hit által tisztít meg bennünket, (Csel. 15, 9.), hogy ne legyen rajtunk ránc vagy folt. (Efez. 5, 27.) És ami még több, a mi tisztaságunk, szentségünk, igazságunk nem egy angyal tisztasága, hanem Krisztus tisztasága, Krisztus szentsége, Krisztus igazsága, igen Krisztus maga. (I. Kor. 1, 30.)

Ezért kell többre tartanunk a mi megszentelődésünket az angyalok tisztasága és szentségénél, mert ez maga Krisztus. (Jer. 33, 16.) És ez az érdemtelenül elnyert kegyelemből ajándékozott igazságosság, tisztaság és szentség meg kell, hogy ujítsa lelkünket és szellemünket létrehozván a szent életet. Ezért keresztyén életünkben olyanokká kell lenni mint a fiatal pálma, amely zöldel, növésben van és nagygyá lesz, így kell nekünk növekednünk és erősödnünk Krisztusban. Az ember pedig annyit nő Krisztusban amennyit hitben és a keresztyén erényekben gyarapszik, minden nap annyira javul amennyire Krisztus él benne. Mert minden jó a Szentlélektől jön és minden Isten kegyelme. Bármerre tekintünk is minden a Teremtőre emlékeztet ezáltal hív bennünket Isten és akar magához vonzani.

Amikor pedig érezzük, hogy Isten hív igyekezzünk jól cselekedni, mert ez az idő az igazi amikor nem vagyunk akadályozva, mert eljő az idő mikor nem lehet többé. Jól látja ezt az örök Bölcsesség és mindeneket hív, hogy az időt el ne mulasszuk.

Nézd a fát mindég készen áll várva a

napsugárra és a mennyei befolyásokra és azokat mindég kész elfogadni, ne gátoljon tehát a világ abban hogy Isten kegyelmét elfogadd. Gondold meg mily rövid az élet és hogy a keresztyén erények gyakorlásában mennyit mulasztottál! Eleted felét alvással töltötted el, másik felét evés ivással és ha meghalsz alig kezdted igazán élni és jót cselekedni.

Ahogy egy ember szeretne meghalni úgy iparkodjon élni is. Ha nem szeretnél mint istentelen meghalni, akkor ne is élj úgy mint istentelen. Ha úgy akarsz meghalni mint egy keresztyén, akkor keresztyén módra kell is élnéd! Élj úgy mindennap mintha ma kellene meghalnod. A szolgának mindég készen kell lennie ha az ura hívja! Minket is hív az Ur a halál által; boldog az a szolga akit az Ura ébren talál ha jön, minden javai fölé helyezi őt! (Luk. 12, 37. 44.)

Arnd János nyomán D. J-né.

Minden büntől megváltvas

Sok éven keresztül éreztem szükségét a minden büntől való szabadításnak, szívem sóvárgott utána. Tudatában voltam annak is, hogy erőm Isten országának munkájában csorbát szenved mert nincs győzelem saját lelkütem felett. Jóllehet meg voltam győződve, hogy személyesen nem vagyok felelős a velem született bűnökért — valamint a vakon született vakságért — mégis világos lett előttem, hogy ezen velem született hajlamok agresszív jellegűek; gyakran uralkodott felettem és forrássá lett amiből valóban bűn fakadt, amely engem Isten előtt vádolt.

Az Ur hetvenszer hétszer megbocsátott. Az Ő nagy kegyelme azonban csak még nagyobb vágyódást adott lelkemnek a szabadság után. Szívemnek kiáltása ez volt: „En nyomorult ember, ki fog engem megszabadítani a halálnak eme testéből?” A végső küzdelem különösen egyik hozzám tapadó bűn ellen irányult. A sátán küzdött lelkemért! Végül éreztem, hogy vagy győzöm kell, vagy lelki halált halnom; és hogy abban hagyom az ígérethirdetést feladván lelkészi állásomat, ha nem győzök. Ezer-szer is felkészültem az ellenséggel való találkozásra, de csak, hogy leverjen, legyőzzen és csüggedt tegyen.

A küzdelemnek ezen ideje alatt a Sátán fejemet használta fel, hogy szívemet megszégyenítse és visszatartson attól, hogy célt érjek, ami után jobban vágytam mint bármi javak után. Tévedésem az volt, hogy a minden büntől való megtisztulást úgy tekintettem mint valami vívmányt és nem mint kegyelmi ajándékot. Jóllehet a német metodista egyházban nőttem fel, ez irányban

nem lettem kellőképp kioktatva. Miután oly sok küzdelem után sem jutottam győzelemre azt következtettem, hogy ez másként nem is lehet a keresztyén életében és megnyugtatót kerestem a szentírás egyes igéiben, mint a kovász hasonlatában (Mát. 13,33) és: „Növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (II. Pét. 3,18.) De ugyanakkor világos lett előttem, hogy ha segítség nem jön fenáll a veszély, hogy hitellenné leszek.

Más alkalommal megkíséréltem magammal elhívetni, hogy megtérésemmel minden kegyelmi ajándékot elnyertem és vigaszt kerestem az I. Ján. 1,9. igékben azzal érvelvén, hogy úgy a bűnbocsánat mint a minden bűnőktől való megtisztítás a megtérésünk alkalmával végzett bűnvallomás; következményei Szívem azonban nem akart ezzel megelégedni, hanem ellenkezett, mondván: „Te jól tudod, hogy nem vagy minden bűntől megtisztítva.” Ezen folyamat alatt bensőmben határozottan tudatában voltam, hogy Isten Krisztusért minden bűnömet megbocsátotta, valahányszor bűnbánó szívvvel és hitben jöttem hozzá. Magamnak is megbocsátani tudó lelkütem volt; és mert parancsunk van, hogy hetvenszer hétszer megbocsássunk, tudtam nagyon jól, hogy Isten is van olyan jó mint amilyen jóságot tőlünk megkíván; hitem ragaszkodott Isten megbocsátó könyörületeségéhez.

Évekkel ezelőtt egyik hitmélyítő konferencián sokan keresték és találták meg saját bevallásuk szerint szívüknek megtisztulását. Egyik jelenlevő ígéhirdető erre célozva megjegyezte, hogy nagy öröme szolgálat látni, hogy tévelygők visszatértek Urukhoz. Azt állította, hogy tudja, hogy ezek közül egyesek az utról letértek és visszaestek, mert aki nem küzd a tökéletességért, az eltér az utról és hátra megy.

De az 51. zsoltárban azt olvassuk, hogy Dávid könyörgött Istenhez miután nagy bünt kövelet el; de a bocsánatkérő imájához hozzáfűzi a vele született bűnös hajlandóságára való tekintettel: „Tiszta szívet teremts bennem oh Isten, és az erős lelket ujjtsd meg bennem.”

Az évi konferenciánk egyik ülésén Hamilton testvérünk e szöveg felett tartott elmélkedést: „Vajjon vettetek-e Szentlelket minekutána hívókké lettetek?” (Csel. 19, 2.) Ezáltal az ígéhirdetés által kissé világosabb lett előttem. De hazatérve úgy találtam, hogy az eredeti szöveg értelme a fordítástól eltérő és ez ismét megnyugtatót. Később mégis gondolkodtam felette, hogy miért tette az apostol ezt a kérdést fel, ha minden hívő a megtérés alkalmával veszi a Szentlelket? Az I. Thess. 5,23-24 olvasása ismét megerősítette bennem a benyomást, hogy a hívők-

nek szívében a megtérésük után egy különösebb kegyelmi munka kell, hogy végbe-menjen.

Egyik munkatársam bibliaórája alkal-mával felismertem szükségemet, de a Krisztus vére által megszerzett jogomat is. Régi elméletek rombadőltek és félretétettek az ut-ból. Lelkem kívánsága szabad folyást nyert. Kerestem egy helyet ahol egyedül lehettem, saját küzdelmeimet feladtam - hittem az igében: „Nem magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg” — felismertem, hogy semmi más tenni valóm nincs, mint megadni ma-gamat Istennek. Nem néztem többé bűneimre amelyek bennem voltak, hanem az Urra akinek megadtam magamat és meg voltam győződve, hogy a bűn néki nem állhat ellent. Isten kezében lévőnek tartottam magamat Nemsokára mély békesség töltötte el lelke-met és minden bennem nyugalom volt. Tud-tam, hogy a mű el van végezve. Megváltást találtam minden bűntől! Istennek adassék dicsőség mindörökké!

A fentti tapasztalat a következő ténye-ket igazolja:

1. Minden valóban megtért személy vágyódik a minden bűntől való szabadításra.
2. A bennünk lakozó bűn befolyásolja a hívők erejét és használhatóságát.
3. A lélek nem felelős a vele született bűnökért, amíg a teljes üdv ismeretére el nem jutott és azt vissza nem utasítja.
4. A bennünk lakozó bűn a forrása minden bűnös cselekedetnek és véteteknek.
5. Az ész elmélete gyakran csak arra szolgál, hogy a szív kívánságát elnyomja.
6. A teljes szeretet épügy mint a bűn-bocsánat ajándék amely a hit által adatik, ebbe nem lehet bele nőni.
7. Nagy szükség van arra, hogy a szó-székrol ez irányban határozott tanítás adas-sék.
8. A tévedés, hogy a megtéréssel min-den hibáinktól megtisztulunk, könnyen meg-cáfolható a szív tisztátalanságának tényével.
9. A bennünk lakozó bűn megvakítja a hívőnek szemét, hogy a Krisztusban ké-szített teljes megváltást nem láthatja.
10. A bűntől való teljes szabadítás azt aki tapasztalta a világ világosságává, a föld savává teszi, hittel és Szentlélekkel teljessé lesz.

Nagler J. P.

Egy álmom.

Uj Anglia egyik szép városának köze-lében élt egy jó családból való közbecsü-lésben álló jellemzilárd férfi. Szomszédainak és a vele érintkezőknek bizalmát élvezte, mindenki tisztelettel adózott néki. Erkölcsi élete is kifogástalan volt. Nem volt tulságo-

san adakozó, de mindenkinek el kellett is-merni, hogy kötelezettségeinek eleget tett és igyekezett mindenben helyesen cselekedni. Ha megkérdezték tőle mire alapítja üdvös-ségének reményét így válaszolt „Becsületes ember vagyok és minden tartozásaimat kifi-zettem.”

Már jó előrehaladt a korban mikor egészen különös álma volt. Egyik este a szo-kásos időben egészségesen tért nyugvóra. Azt álmolta, hogy meghalt és egy nagy te-remben van, amelynek egyetlen ajtaja fölött nagy betűkkel állott: „Ez ajtón keresztül mindegyik egyenesen a mennybe jut aki bi-zonyítani tudja, hogy minden tartozását meg-fizette.” Oh gondolta magában ez épen az én számomra van; egy ember sem képes bizonyítani, hogy bármiféle tartozásom volna, tehát én egyenesen a mennybe jutok. Eb-ben a pillanatban így beszélte el, az ajtó előtt lármát hallottam mintha sok ember mozgolódna és beszélne össze-vissza. Az ajtó megnyílt és belépett rajta egy sovány sápadt képű férfi. Felém jött és így szólt: „Azért jövök, hogy emlékeztésem Önt tar-tozására.”

„Hogyan, mondám, én önt nem is is-merem, sohasem láttam hogyan tartozhatnék és önnek?”

A sápadt férfi nyugodtan és keményen reám nézett és így szólt: „Emlékezzék csak reá, amikor husz esztendővel ezelőtt egyik forró nyári napon kocsijával a városba ment. Egy idegen feküdt az uton szegényen fá-radtan és betegen; a városba igyekezett, hogy a kórházba ju-son és nem birt tovább menni. Emlékszik reá kezét kinyújtotta ön felé és esdően tekintett, hogy vigye magá-val. Ön lovai közé csapott és elvágtatott. Ez az idegen én vagyok és ön tartozik nekem avval a fuvarral, nem a világ törvényei szer-int, de Jézus országának szabályai szerint. Isten könyvében neve alatt be van írva e tartozása. „Egy sugár világított be lelkembe és kezdtem életemet más szemmel nézni; mielőtt azonban felelhettem volna már más állott előttem, akiben előbbi szomszédomat ismertem fel, ez is azt mondta: „Jövök, hogy tartozásának megfizetésére emlékeztessen.”

„De én nem tartozom önnek, én min-denkor pontosan fizettem.”

„Tudja, hogy évekkal ezelőtt egy tehe-net adtam el önnek.”

„Igen, de azt ki is fizettem.”

„Emlékszik, hogy akkor szigorú tél volt, feleségem és gyermekeim betegek vol-tak, jó magam kereset nélkül; hogy ne éhezünk eladtam a tehenet; ön ismerte szorult helyzetemet és kihasználta az alkal-mat olcsó árt ajánlott, az árkülobözet ka-mataival együtt Isten könyvében az ön ter-hére van írva.”

Lelkiismeretemtől vádolva leroskadtam és a félig nyitott ajtón keresztül még sok embert láttam akik be akartak jönni, hogy követeléseiket érvényesítsék és én nem találtam módot tartozásaim kiegyenlítésére. Szégyen és bűnbánattól marcangolva lerogytam és mellemet verdesve kiáltottam: „Uram Istenem, tartozásaimat nem tudom kifizetni; nincs-e ut a szabadulásra? Könyörüleles Isten, mutasd meg miként tudom ezen követeléseket kielégíteni; mutasd meg hogyan szabadulhatok meg óriási tartozásaimtól”

Amint így imádkoztam, eltűnt az irás az ajtó felett és egy másik felírást láttam, amely világosan ötlött szemembe: „Jézus Krisztusnak az Ő Fiának vére tisztára mos minden bűntől.” „Igen kiáltottam, ez az amire szükségem van, ami rajtam segíthet, hála és dicsőség Istennek!”

Felébredtem és tudtam az utat; megvizsgáltam életemet beismerem tartozásaimat és Jézusban való hit által kegyelmet találtam, aki által az ut az Atyához és az ajtó a mennybe megnyílt.

H.

A zsidó és leánya

Az Egyesült Államok egyik városkájában az igehirdető nagy közönség előtt hirdette az evangéliumot, miközben egy belépő emberre lett figyelmes, akinek külseje elárulta zsidó voltát. Öltözete kifogástalan volt, megjelenése tiszteletet parancsoló, úgy látszott azonban mintha mélységes bánat mardosná szívével. Leült a padba és feszülten figyelt, miközben arcán gyakran könnyek peregtek végig. Az istentisztelet után az igehirdető nem tudta megállni, hogy megszólítsa: „Uram nem tévedek-e ha önt Ábrahám gyermekei közül valónak tartom?” „Őn nem téved!” „De hogyan lehet az, hogy zsidó létére itt találom önt a keresztyén gyülekezetben?” A megszólított elmondta élettörténetét: Tekintélyes ember volt szép műveltséggel, nem régen jött Londonból és szép lakása volt az Ohio folyó partján. Felesége már előbb meghalt, még mielőtt Európát elhagyta volna és nem volt más szórakozása mint 17 éves egyetlen lányának társasága. Ez igazán méltó volt az atyai szeretetre, nemcsak mert felette szép volt, hanem nagyon okos és tehetséges is és finom szeretetteljes lelkületű. Kiképzésénél semmi áldozatot nem kimélt. Több nyelvet tökéletesen beszélt, viselkedése pedig mindenkire lebilincselőleg hatott aki csak ismerte. Nem csoda ha az életes atya egész szeretetét egyetlen leányára árasztotta és azt, lévén maga is jó zsidó a zsidó vallás szigorú szabályaiban akarta nevelni.

Nem sok idő telt el és leánya halálos beteg lett. Az arc piros rózsái eltűntek, a szem elvesztette tüzeit, ereje hanyatlott és hamarosan nyilvánvalóvá lett, hogy a betegség legyőzhetetlen, halálos. Az atya szíve majdnem megszakadt az aggodalomtól. Nem kimélt semmi költséget sem fáradságot, hogy orvosi segélyben részesítse, de emberi tudomány nem volt képes a halál kaszáját elfordítani.

Egy alkalommal mikor éppen ki ment friss levegőt szivni, leánya utánna küldött. Aggódva lépett a szobába. A leány megfogta atyja kezét és utolsó eréjét összeszedve így szólt: „Atyám szeretsz engem?” — „Gyermekem tudod, hogy szeretlek, hogy drágább vagy nekem az egész világnál!” — „De atyám igazán szeretsz engem?” — „Gyermekem miért okozol nekem fájdalmat, nem adtam e bizonyosságát szeretetemnek eléggé eddig?” — „De drága apám, tényleg szeretsz e engem?” Az apa nem tudott többé válaszolni; a leány még hozzáfűzte: „Tudom atyám, hogy mindég szeretlél engem, te vagy a legjobb apa, és én hálás szeretettel szeretlek; szabad e kérnem valamit tőled? Atyám, haldokló gyermekednek utolsó kívánsága ez, akard e teljesíteni?” — „Drága gyermekem, kérj amit akarsz, ha egész vagyonomba kerül is teljesítem.” „Édes atyám nagyon kérek téged sohase szólj a názáreti Jézus ellen!” Az atya elnémult a csodálkozástól. „Magam is keveset tudok e Jézusról, mert személyét és tanait illetőleg nem oktattak engem; de tudom, hogy Ő a megváltó, mert magát nekem kinyilatkoztatta mióta beteg vagyok, megmentette lelkemet; és én hiszem, hogy engem üdvözít, jöhetnek azelőtt nem szereltem Őt. Érzem, hogy hozzá megyek és mindég nála fogok maradni. És most atyám ne tagadd meg kérésemet, szerezz magadnak egy új szövetséget ami Jézusról szól; én kérem az Urat, hogy megismerhesd Őt és ha én már nem leszek a szeretetet amit nekem adtál néki add!”

Itt a gyengeség ismét erőt vett rajta. Elhallgatott és az atya szíve ismét fájdalommal telt el. Lelkében megrendülve hagyta el a szobát és mire felocsudott volna, szeretett leányának lelke elköltözött a testből — méltán hihetjük, hogy üdvözítőjéhez akit alig ismert de szeretett és becsült.

Az atyának első dolga volt leányának temetése után, hogy magának egy ujszövetségi szentírást szerzett. Ebben olvasva a Lélek vezetése alatt az egykor általa megvetett Üdvözítő szelid és alázatos követői közé számíttatott.

H.

Milyen volt Jézus?

Egy öt éves kis leánykáról tudok akinek szívében oly nagy volt a vágy Jézust látni, hogy azt lehet mondani e vágy hatása folytán költözött át az örökkévalóságba. Képen különféleképen ábrázolva látta Őt és vágyódott tudni, hogy milyen volt valójában. A Pesti Hirlap ápr. 6-iki számában irt egy pogány római hadvezérről, aki saját szemével látta őt, s az egyik levelében meg is emlékszik Jézusról. A hadvezér neve: Cos-sus Cornélius Lentulus. Az ő nevéhez fűződik az afrikai gaetuluszok legyőzése Kr. e. 1-ben. A következőket írja Jézusról: „Egy ember érkezett most ide, egy ember, aki még él és akinek óriási a hatalma. Neve: Jézus Krisztus. A nép profétának tartja, tanítványai az Isten Fiának tekintik. Életre kelti a holtakat, meggyógyít minden betegséget. Magas termetű ember, de minden testrésze nagyon szabályos. Arckifejezése szigorú és csodálatos hatással van mindenkire. Félni lehet tőle, de egyben önkéntelenül is szeretni kell őt. Borsárga színű haja simán fedi fejét egész a füléig, onnan azonban nyaka körül dus, csillogó fürtökben omlik vállára. Tiszta, magas a homloka, rendkívül finom az arcbőre, melyen csak halavány pirosság látszik. Vonásai szépek, kellemesek. Orra, szája kifogástalan. Bajusza és szakála épen olyanszerű, mint a haja és ép oly dus. Szeme kék és csillogó. Amikor megró valakit, nagy erélyel, csengenek szavai. Amikor tanít, hangja finom és gyengéd. Vonásai bátorságot és méltóságot tükröznek. Nevetni senki sem látta, sirni sem. Minden amit beszél, okos, tartalmas és egyetlen szava sem fölösleges. Ő talán a legszebb ember a földön.”

Eddig a pogány hadvezér közlése Jézusról. Szívem hálával telt el, mikor e pogány hadvezér közlését olvastam és megerősítette bennem a vágyat, Őt szemtől szembe láthatni. Adja az Ur, hogy megláthasd őt te is és mindenki aki látni szeretné.

A nagy hiba. Ján. 17. b.

Az Ur Jézus azt mondja tanítványairól az Atyának: „A te beszédedet megtartották és ama beszédeket amit nekem adtál, ő nekik adtam; és ők befogadták és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.” Ján. 17,6 és 8. Minek örült az Ur? Annak, hogy tanítványai beszédét befogadták, hogy szívükkel felfogták és az ige hatásának engedelmeskedtek. Így érhetett el az Ur valamit, előbbre vitte a bizonyos cél felé. Igéje minden volt

s számukra azért váltak vele egy indulatúakká, jelleműekké és egy lelkiületűekké, hogy el lehetett róluk mondani: „Nem e világból valók, mint ahogy én sem vagyok e világból való.”

Az Ur sok tanítványának éppen ez a hibája, hogy nem fogadják el az igét, nem tartják meg és nem cselekszik. Talán szívesen hallgatsz végig egy igehirdetést, de ellentálsz az igazság igéjének; nem hatolhat be bensődbe, nem őrződ meg, rá se gondolsz. Sokan évekig járnak gyülekezetekbe, de az ur igéje nincs meg bennük; mindig saját gondolataik és nézeteik vannak, a mindennapi életben beszédmodoruk nem változott, nem Isten igéjét, hanem saját társalgásukat lehet tőlük hallani. Szívük, indulatuk és nyelvük sajnos nem ujult meg.

Igy minden a régiben marad, nem jutnak el a megújodásig; azért soknak csak neve, hogy él, de mégis halottak. Mert Istennek beszéde nincs meg benned, azért térsz bűnöd felett közömbösen napirendre. Nem tartasz bűnbánatot, bár mint Péter megtagadod az Urat, de nem sírsz keservesen mint ő tette. Add magadat az ige hatalma alá, fogadd be Jézus beszédét és elmélkedj felette, engedd, hogy az hasson reád és átformáljon. Ha igéje nincs benned a világ embere vagy, saját gondolataid irányítanak, saját kívánságaid és indulataid. Nem ösmered e ezt fel? Akarod e még tovább is az Ur lelkét megszomorítani azáltal, hogy ellentmondasz Jézus beszédének? Miért nem hajolsz meg az igazság beszéde alatt? Minden predikáció és épületes beszéd, számodra csak kárhóztató hatással van mindaddig amíg az ige benned lélekké és léletté nem válik. Ő fontold ezt meg!

Ha Jézus tanítványa akarsz maradni, ha valóban üdvözülni akarsz, kutass és olvass a szentírásban; olvass el benne mindent, könyvet könyv után, ne hagyj ki belőle semmit. Aki napról-napra őszintén kutat Isten igéjében és az olvasottat magáévá teszi és megtartja, aszerint élve, azt a Szentlélek elvezeti minden igazságra. Vágyad kell, hogy legyen mindent megtartani amit az Ur kíván. Aki meg tért Jézushoz annak öröme kell, hogy legyen az ő urának beszédében, vágyódnia kell Jézustól tanulni, akaratát megismerni, megérteni és cselekedni. Ha Isten beszédét megveted és a magad beszédében maradsz, minden olvasás és hallás csak ítélet feletted.

Nem balga arcállanság e reménykedni az Isten országába leendő felvételbe, ha beszédét megtartani nem akard? Nem az élvezet, hanem a szolgálat, az üdvösség idege! Ha Istennek igéje nincs meg benned, nem szolgálatsz neki, nem is szolgálhatsz; és halani fogod a rettenetes kijelentést: Nem is-

merlek, távozz tőlem! Gondold meg most, olvass és hallgass őszinte szívvvel és akarattal, tartsd meg és őrizd meg annak ígéjét akiben bízol.

H. M.

Evangelista a rablók között.

Az 1848 év forradalmi zavargásaiban délfranciaország Lyon nevű városában egy rablóbanda alakult. Vad durva emberek voltak kemény szívvvel. Külsejük után ítélve nem okozott nekik nagyobb nyugtalanságot egy emberi élet elvétele mint a gyertya eloltása. Aki közöttük a rablásban és öldöklésben a legjárta volt megtették vezérüknek. Majd egymásnak megesküdték, hogy a társaságot senki nem hagyja el sem el nem árulja és ha valaki esküjét megszegné a többiek üldözzék és öljék meg. Így szédtek el rabolni gyilkolni, és a környékben mindenki akinek veszteni valója volt rettegett.

Ugyanebben az időben Lyonban egy másik társaság is összejött, amely tagjait ugyancsak minden irányban szétküldte. Nem voltak ugyan mint a rablók gyilkoló fegyverekkel felszerelve, de Istennek ígéjével.

Egyik ezen evangelisták közül elhatározta, hogy a nagy erdőben ahol a rablók tanyája van meglátogatja őket, hogy Isten segítségével becstelen foglalkozásuknak végét vessen. Veszélyes vállalkozás volt ez; Isten azonban bátorságot adott szívébe. „Ha élettemmel fizetek”, gondolta „a mennybe jutok, és nem lenne e megfizetve életem, ha ezen rablók közül csak legalább egy is megtérne?” — Megtöltötte utitaskáját bibliákkal és elindult. Az erdő sűrűjében hamarosan eltévedt és néhány mérföldnyi gyaloglás után elérkezett a tábor előrséhez.

„Ki vagy?!” kiáltott egy durva hang, amely bibliás emberünk hátát megborzon-gatta. Hamarosan megélenkült az erdő és sötét tekintetű alakok jöttek elő a sűrűből, és körülfigyván a merész betolakodót kíváncsian szemlélték.

„Mi hozott ide pajtás?” kérdék a rablók. „Azért jöttem” mondá határozott hangon, „hogy Isten ígéjét hozzam néktek és a veszedelemnek utjára ligyelmeztesselek mielőtt Isten ítélete szakad rátok.” Durva röhej szakította meg beszédét. „Ha” kiáltották a legények, „pompás fiu vagy te; el vele a vezérünkhöz, ott majd befejezheted predikációdát. Csomagold be ismét könyveidet, oda-át jobb üzletet csinálhatsz! El vele!”

E szavakkal előre lökdösték és kísérték vezérünkhöz.

„Mit akarsz fickó?” kérdé a vezér gögös hangon: „Tudod e kik vagyunk mi? Ismersz minket?”

„Persze, hogy ismerlek” volt a felelet. „Ti vagytok a legistentelenebbek az istentelenek között, a legelvetemültebb bűnösök. A környék rémei; de Istennek haragja előbb utolér és megsemmisít titeket mint gondolnátok.”

Szavait mint előbb vad kacagás szakította félbe. De ő nem hagyta magát megzavarni, hanem annál hangosabban mondotta.

„Bánjátok meg bűneiteket, a ti számotokra is van kegyelem és bűnbocsánat; érettetek is eljött Istennek fia, ha megbánjátok bűneiteket és megtértek. Most van az ideje! Ez Ő szeretete küldött engem hozzátok; karjait felétek is szeretettel tárja ki.”

A vad kacaj elnémult, de helyette zugolódás volt észlelhető. A vad szemek szikráztak a dühtől; fegyverüket ösztönszerűen a vakmerőre irányították; a vezér intésétől függött és merészségét életével fizette volna. De Istennek szeme vigyázott reá.

„Tudod e” ordította a vezér, „hogyan életed kezünkben van?”

„Isten akarata nélkül a hajam szálát sem görbithetitek meg,” felelte az evangelista miközben bibliáit jobbra balra osztogatta.

A zugás mindjobban elcsendesült; a rablók becsülni kezdték a bátor embert. A vezér így kiáltott: „Vigyétek el de ne bántásatok!” Átok szitkok és guny közepette vezették kifelé az erdőből. Ő pedig az Urat dicsőítve Lyon felé sietett.

„De vajjon használt e valamit e veszélyes látogatás?” kérdezhetnék egyesek. Természetesen! Istennek ígéje sohasem tér vissza üresen el kell, hogy végezze a mire adatott.

A vezér is kapott egy ujszövevséget, és amikor az erdőben portyázott időöltésből elővette a könyvet és olvasott. Lelkiismerete megszólalt; eddigi élete mind sötétebbnek tűnt fel előtte. Nyugtalan lett. Naponta visszavonult a magányba kerülve társait. Bűnei feletti nyomoruságos helyzete mind nyomasztóbb lett számára; rettenetes volt az isteni ítélet, Krisztus szeretete lángragyújtotta kemény szívét; nem tarlozhatott többé e társasághoz, de az esküjét nem akarta megszegni. Soká küzdött önmagával; végül öszzehívta a bandát és így szólt: „Bajtársaim, eddig vezérek voltam de mostantól kezdve nem vagyok az. Ez a könyv megmutatta nékem, hogy a kárhozat utján vagyunk. Egy rettenetes eskü köt engem hozzátok; de elhatározásom szilárd. Kezetekben vagyok. Ha meg akartok ölni ám tegyétek, de a rabló átkos életét többé élni nem tudom!”

Néma csodálattal hallgatták a rablók vezetőjüket. Zugolódás és düh fogta el a társaságot. Hosszas tanácskozás után úgy határoztak, hogy a vezér akadálytalanul elmehet közülük.

Még egyszer intette régi társait, emlékeztette Isten haragjára, akinek parancsolatait megszegik és a Megváltó szeretetére; nagy komolysággal készítette őket, hogy hagyjanak fel bűnös életükkel.

Ez hatott. A banda feloszlott. Több tagja megtért; és a társaság amely előbb evangelistáját az erdőbe küldte, a megtért tagokat beállíthatta a segítő munkába.

Németből. Sekundus.

◆ HIREK. ◆

Schmidt János dombóvári predikátor testvérünk hat heti üdülésre Svájcba Adelbodenbe utazott. Kívánjuk, hogy a pihenés jót tegyen és megerősödjön jöjjön haza.

Mult hó 6-án d. u. 2 órakor kísértük Döbröközön Bórka Teréz 79 éves testvérnőnk kihült testét utolsó utjára. Az elhunytban Virágné testvérünk édesanyját gyászolja a viszontlátás reményében. Nevezett elhalt életének alkonyán ismerte meg az Ur Jézus Krisztus mentő kegyelmét. Nyugodtan várta testétől való szabadulást. Halála előtt az Ur bepillantást engedett néki új hazájába. A temetésre nagy közönség gyűlt egybe. A temetési ünnepséget Dr. Szalós Artur kaposvári lelkész vezette. — Boldogok akik az Urban haltak el.

A bibliai muzeum.

Szeretettel felhívjuk olvasóink és gyülekezeteink figyelmét egy szerény keretek között megkezdett s hangtalanul növekedő hívő intézményre, a bibliai muzeumra.

Két-három évvel ezelőtt, vitéz Csia Lajos ref. lelkész kezdeményezte e muzeumot az Urtól indítva s önkéntes munkatársak s adományok segítségével s már is oly eredményt ért el, amely e téren szinte egyedül álló. Egy-két nyugati államtól eltekintve, bibliai muzeum nincsen, s ha az Ur segít úgy hazánk egy olyan intézménnyel lesz gazdagabb, melynek párja aligha akad s mely szemléltető módon viszi előbbre a bibliai ismeret ügyét. E muzeum tulajdonképpen szemléltető bibliai magyarázat. Ezen feladatot úgy iparkodik végezni, hogy minden felekezet megtalálja a maga épülésére való dolgokat. E muzeumban láthatók a bibliai istentiszteleti helyek. Szövetség sátor. Salomon temploma. Ezekiel templom. Láthatók a templom belső berendezései (oltárok, frigidárium, a különböző mosdóberendezések) természetesen magukon hordva az ókor lehelletét. Vallás összehasonlítás végett néhány bibliai korból való pogány templom is lát-

ható. (Babiloni torony, luxori templom). Efezusi Artemis templom a régi világ hét csodájának egyike, melyet szemlélve szinte halljuk efezusiak tüntető kiáltását: — Nagy az efezusi Diana! (Csel. 19/34). Készen van több jeruzsálemi tájkép. A város déli fala a Sion kapuval. Gecsemáne kertje Mária sirjával. Egy kisebb szekrényben láthatjuk Jeruzsálem Jézus korabali alakjának domborművű térképét. Fölötte Herodes palotájának mai arab alakja látszik. Egy üveg szekrényben az Ur Jézus hasonlata elevenedik meg előttünk. (Tágas kapu széles ut, szoros kapu és keskeny ut). S megható értéke e muzeumnak egy 100 éves litván biblia, melyet egyszer rossz könyvek égetésénél egy szabadgondolkodó a tűzbe vetett s egy lelkes keze összeégetésének árán mentett ki. E megégett levelű bibliát eddig Berlinben őrizték, de a Brit és Kölföldi biblia társulat e muzeumnak adta át további megőrzés végett. Számos modell és kép van munkában, amelyet az Ur segítségével hathatóan gyarapítják a gyűjteményt.

Ismétlően s nyomatékosan felhívjuk különösen vidéki olvasóinkat és testvéreinket, kik Szent Istvánkor a fővárosba utaznak, hogy iktassák utitervükbe e muzeum megtekintését. Bizonyos, hogy úgy lelkiükben, mint ismeretben gyarapodva hagyják el, s sok olyan dologba nyernek betekintést, szemléltető módon, amely eddig el volt rejtve előlük.

Augusztus 19-én és 20-án (vasárnap és hétfőn) reggel 9 órától esti 7 óráig szakszerű vezetés mellett megtekinthetik VI. ker. Izabella-u. 46. szám alatt (Hege-düs Sándor-u. sarok, Andrassy-ut mellett) lévő kereskedelmi iskola első emeletén. A megtekintés teljesen díjtalan, csupán egy stilszerű persely áll rendelkezésére azoknak, akik az önkéntes adományokból fenntartott muzeum céljára önként adakozni kívánnak.

Lapunkban megjelent cikkek csak a forrás megjelölésével közölhetők.

Hány új barátot szerezteél már a „Békeharang” számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Német István-utca 2. szám.
Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégf. Henczer István.